

¹Tue deine Türen auf, Libanon, daß das Feuer deine Zedern verzehre! ²Heulet ihr Tannen! denn die Zedern sind gefallen, und die Herrlichen sind verstört. Heulet, ihr Eichen Basans! denn der feste Wald ist umgehauen. ³Man hört die Hirten heulen, denn ihre Herrlichkeit ist verstört; man hört die jungen Löwen brüllen, denn die Pracht des Jordans ist verstört. ⁴So spricht der HERR, mein Gott: Hüte die Schlachtschafe! ⁵Denn ihre Herren schlachten sie und halten's für keine Sünde, verkaufen sie und sprechen: Gelobt sei der HERR, ich bin nun reich! und ihre Hirten schonen ihrer nicht. ⁶Darum will ich auch nicht mehr schonen der Einwohner im Lande, spricht der HERR. Und siehe, ich will die Leute lassen einen jeglichen in der Hand des andern und in der Hand seines Königs, daß sie das Land zerschlagen, und will sie nicht erretten von ihrer Hand. ⁷Und ich hütete die Schlachtschafe, ja, die elenden unter den Schafen, und nahm zu mir zwei Stäbe: einen hieß ich Huld, den andern hieß ich Eintracht; und hütete die Schafe. ⁸Und ich vertilgte drei Hirten in einem Monat. Und ich mochte sie nicht mehr; so wollten sie mich auch nicht. ⁹Und ich sprach: Ich will euch nicht hüten; was da stirbt, das sterbe; was verschmachtet, das verschmachte; und die übrigen fresse ein jegliches des andern Fleisch! ¹⁰Und ich nahm meinen Stab Huld und zerbrach ihn, daß ich aufhöre meinen Bund, den ich mit allen Völkern gemacht hatte. ¹¹Und er ward aufgehoben des Tages. Und die elenden Schafe, die auf mich achteten, merkten dabei, daß es des HERRN Wort wäre. ¹²Und

¹افْتَحْ أَبْوَابَكَ يَا لُبْنَانُ فَتَأْكُلِ النَّارُ أَرَزَكِ. ²وَلُولُ يَا بَلُوطَ لَانَ الْأَرَزَ سَقَطَ، لَانَ الْأَعِزَّاءِ قَدْ حَرَبُوا. وَلُولُ يَا بَلُوطَ بَاشَانَ، لَانَ الْوَعَرَ الْمَنِيعَ قَدْ هَبَطَ. ³صَوْتُ وَلُولَةِ الرُّعَاةِ، لَانَ فَحَرَهُمْ حَرِبَ. صَوْتُ رَمَجَةِ الْأَسْبَالِ، لَانَ كِبَرِيَاءِ الْأُرْدُنِّ حَرِبَتْ. ⁴هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهِي، انْعَمَ الدَّبَّاحُ الَّذِينَ يَذْبَحُهُمْ مَالِكُوهُمْ وَلَا يَأْتُمُونَ، وَبَانِعُوهُمْ يَقُولُونَ، مُبَارَكُ الرَّبِّ؛ قَدْ اسْتَعْنَيْتُ. وَرَعَائُهُمْ لَا يُسَفِّقُونَ عَلَيْهِمْ. ⁵لَأَنِّي لَا أَشْفِقُ بَعْدَ عَلَى سُكَّانِ الْأَرْضِ يَقُولُ الرَّبُّ، بَلْ هَتَدًا مُسْلِمَ الْإِنْسَانِ كُلِّ رَجُلٍ لِيَدِ قَرِيبِهِ وَلِيَدِ مَلِكِهِ، فَيَضْرِبُونَ الْأَرْضَ وَلَا أَنْفِذُ مِنْ يَدِهِمْ. ⁶فَرَعَيْتُ عَنَمَ الدَّبَّاحِ. لِكَيْتَهُمْ أَذَلَّ الْعَتَمَ. وَأَخَذْتُ لِنَفْسِي عَصَوَيْنِ، فَسَمَّيْتُ الْوَاحِدَةَ نِعْمَةً وَسَمَّيْتُ الْآخَرَى جِبَالًا وَرَعَيْتُ الْعَتَمَ. ⁷وَأَبَدْتُ الرُّعَاةَ الثَّلَاثَةَ فِي شَهْرٍ وَاحِدٍ، وَصَاقَتْ نَفْسِي بِهِمْ، وَكَرِهْتَنِي أَيْضًا نَفْسُهُمْ. ⁸فَقُلْتُ، لَا إِرْعَاكُمْ. مَنْ يَمُتْ فَلْيَمُتْ، وَمَنْ يُبَذَّ فَلْيُبَذَّ. وَالْبَقِيَّةُ فَلْيَأْكُلْ بَعْضُهَا لَحْمَ بَعْضٍ. ⁹فَأَخَذْتُ عَصَايَ نِعْمَةً وَقَصَفْتُهَا لَأَقْضَ عَهْدِي الَّذِي قَطَعْتُهُ مَعَ كُلِّ الْأَسْبَاطِ. ¹⁰فَقِصَصَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ. وَهَكَذَا عَلِمَ أَذَلَّ الْعَتَمَ الْمُتَنَطِرُونَ لِي أَنَّهَا كَلِمَةُ الرَّبِّ. ¹¹فَقُلْتُ لَهُمْ، إِنْ حَسَنْ فِي أَعْيُنِكُمْ فَأَعْطُونِي أَجْرَتِي وَإِلَّا فَاْمْتَنِعُوا. فَوَرَزُوا أَجْرَتِي ثَلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ. ¹²فَقَالَ لِي الرَّبُّ، أَلْفَهَا إِلَى الْفَخَّارِيِّ، التَّمَنَ الْكَرِيمَ الَّذِي تَمَنُونِي بِهِ. فَأَخَذْتُ الثَّلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ وَأَلْقَيْتُهَا إِلَى الْفَخَّارِيِّ فِي بَيْتِ الرَّبِّ. ¹³ثُمَّ قَصَفْتُ عَصَايَ الْآخَرَى جِبَالًا لَأَقْضَ الْإِحَاءَ بَنِي يَهُودَا وَإِسْرَائِيلَ. ¹⁴فَقَالَ لِي الرَّبُّ، خُذْ لِنَفْسِكَ بَعْدَ أَدَوَاتِ رَاعٍ أَحْمَقٍ، لَأَنِّي هَتَدًا مُقِيمٌ رَاعِيًا فِي الْأَرْضِ لَا يَقْفِذُ الْمُتَقَطِّعِينَ، وَلَا يَطْلُبُ الْمُتَسَاقِ، وَلَا يَجْزُرُ الْمُكْسِرَ، وَلَا يُرَبِّي الْقَائِمَ. وَلَكِنْ يَأْكُلُ لَحْمَ السَّمَانِ وَيَنْزِعُ أَطْلَاقَهَا. ¹⁵وَبُلْ لِلرَّاعِي الْبَاطِلِ النَّارُ الْعَتَمَ. أَلَسْتُ عَلَى ذِرَاعِهِ وَعَلَى عَيْنِهِ الْيُمْنَى. ذِرَاعُهُ تَبْسُ وَيَسًا وَعَيْنُهُ الْيُمْنَى تَكِلُ كُلُّوَلًا.

ich sprach zu ihnen: Gefällt's euch, so bringet her, wieviel ich gelte; wo nicht, so laßt's anstehen. Und sie wogen dar, wieviel ich galt: dreißig Silberlinge.¹³ Und der HERR sprach zu mir: Wirf's hin, daß es dem Töpfer gegeben werde! Ei, eine treffliche Summe, der ich wert geachtet bin von ihnen! Und ich nahm die dreißig Silberlinge und warf sie ins Haus des HERRN, daß es dem Töpfer gegeben würde.¹⁴ Und ich zerbrach meinen andern Stab, Eintracht, daß ich aufhobe die Bruderschaft zwischen Juda und Israel.¹⁵ Und der HERR sprach zu mir: Nimm abermals das Gerät eines törichtten Hirten.¹⁶ Denn siehe, ich werde Hirten im Lande aufwecken, die das Verschnittene nicht besuchen, das Zerschlagene nicht suchen und das Zerbrochene nicht heilen und das Gesunde nicht versorgen werden; aber das Fleisch der Fellen werden sie fressen und ihre Klauen zerreißen.¹⁷ O unnütze Hirten, die die Herde verlassen! Das Schwert komme auf ihren Arm und auf ihr rechtes Auge! Ihr Arm müsse verdorren und ihr rechtes Auge dunkel werden!